

“Josefe, synu Davidův, neboj se” (Mt 1,20)

Proč chtěl Josef propustit Marii? Možná pro tyto důvody: cítil se a musel se cítit, abych tak řekl, vyloučen z tohoto tajemství, které se odehrávalo mezi Marií a nebem. Byla jistým způsobem v moci někoho vyššího, sám Bůh si ji vyhražoval; proto se Josef domníval, tak aspoň si můžeme myslet, že nemůže mít na ni žádný nárok, a proto ji pomýšlel tajně propustit.

Chápeme-li tento text takto - každopádně je to jeden způsob, jak to chápat - pak poselství s nebe a anděl, která se obrací na Josefa ve snu, nabývají nového a zcela odlišného významu. Nebe se nespokojuje jen tím, že dává Josefovi vědět, že Maria počala své dítě zásahem Božím - ještě že nebeský sen potvrzuje také tento fakt, který Josef znal již od Marie - ale podstatné poselství spočívá v tomto: “Vezmi přesto Marii k sobě”. Buď tedy, praví mu nebe, otcem pro toto dítě, plň povinnosti otce vůči tomuto dítěti, jímž nebe obšťastnilo tvou snoubenku. Ochraňuj, braň, miluj a střež toto dítě. To je tedy poslání, kterého se dostává Josefovi od nebe. On je tedy, možno říci, otec - živitel a strážce dítěte ne pouze proto, že Bůh sám chtěl, aby zastával místo otce u Syna Božího, který přišel ke spáse světa. Proto Josef přijímá příkaz dát jméno dítěti, proto Josef se vidí vlastníkem titulu: Syn Davidův, neboť Ježíš byl znám a uznáván jako syn Davidův, fakt, který je zřejmý, jen když jeho pozemský otec je synem Davida, z královského rodu Davidova.

Můžeme tedy uzavřít z tohoto textu, že nebe svěřuje sv. Josefovi Spasitele světa. Tak tedy tímto nebeským poselstvím vstupuje Josef sám do velké veřejné a oficiální spásy. Náleží k této historii spásy ne pouze ze soukromého titulu v důsledku svého vztahu k snoubence a potom manžela Mariina, ale přijímá v ní, v té historii úkol, funkci. Je ochráncem a strážcem Syna Božího, pověřeným přímo tímto posláním, a ne pouze z prostého faktu, že vstupuje s božským Dítětem, abych tak řekl, náhodou svého zasnoubení s Marií.

I my jsme často voláni k tomu, abychom byli ochránci Svatého, v nás samých, v našem životě, v naší práci. Zdánlivě se tu jedná jen o věci každodenního života, které nemají nic společného se svatou historií Božího království a spásy světa. Zdánlivě navazujeme jen pokorné svazky a vztahy života našich známostí, naší profese, ale právě tam jsme v základě těmi, které Bůh povolává, aby zajišťoval ochranu toho, co je posvátné, co je velké, milosti Boží v nás a kolem nás. Ve všech těchto událostech Syn Boží, který se stal člověkem, pokračuje ve svém životě a nám všem se klade otázka, totiž zda v této péči o Syna Božího, kterého potkáváme v druhých, budeme shledáni také tak věrnými jako Josef, o němž se praví: Byl věrný, přijal k sobě dítě a jeho matku a bděl po celý život nad tím, aby se mohlo stát opravdu Spasitelem a spásou světa.

Karel Rahner

Počneš syna a dáš mu jméno Ježíš (Lk 1,31)

Syn Boží se stal člověkem v lůně Panny. Jeho početí je jedinečná a neopakovatelná událost. Ale toto početí vrhá také nepřímé světlo na lidskou důstojnost, na důstojnost každé lidské bytosti, a to již od okamžiku jejího početí v lůně matky.

Početí nelze totiž chápat jen jako čistě biologický fakt, nýbrž jako okamžik vzniku lidské existence. Věda nám totiž ukazuje, že v počatém plodu je zaprogramováno všechno to, čím bude tato živá bytost: bude člověkem, který má definovány své charakteristické individuální znaky (ASS 66 1974, str. 738): od této zárodečné existence až po úplnou fyzickou a duševní zralost, celý svůj soustavný a organický vývoj. Tento zcela zřejmý projekt plodu vzhledem k jeho budoucnosti nám nedovoluje, abychom s ním zacházeli jen jako s kouskem biologické hmoty, protože podle Božího plánu s člověkem se k biologické individualitě v mateřském lůně připojuje i láska všemohoucího Boha, který jej svým zásahem obdařuje nesmrtelnou duší. Ta je životním principem jeho bytosti a je stvořena bezprostředně Bohem (Humani generis 3896). A tak je velice křehká lidská bytost obklopena nejen teplem mateřského lůna, ale také tvůrčí láskou Boží, takže zasluhuje, aby se s ní zacházelo jako s lidskou bytostí.

Svatá Panno, ty jsi prožívala jako žádná jiná žena na světě tajemství vznešeného mateřství. Zatímco víra tě uschoptila, abys přijala Slovo nejvyššího Boha, tvé tělo se stalo prostorem pro jeho vtělení.

Provázej nás, Matko, abychom stále lépe chápali důstojnost každé lidské bytosti. Dej, aby si toho bylo obzvláště jasně vědomi především ti muži a ženy, kteří mají vznešené povolání k otcovství a mateřství, aby byli vždy svatostánkem života, jímž se stávají při zázraku plození, který Bůh svěřuje jejich věrné lásce a bdělé odpovědnosti.

(Jan Pavel II. 19. 12. 1993)

Ó Maria, nejsladší naše Matko a rodičko vtěleného Slova, klečíme zde před Tebou, když svítá nový den, nový veliký dar Boží.

Celou svou bytost vkládáme do Tvých rukou a do Tvého Srdce. Necht' všechno v nás je Tvé: rozum i vůle, naše tělo i duše. Svou mateřskou láskou utvářej v nás nový život, život Tvého Ježíše.

Ó královno nebes, podporuj svým mateřským vniknutím i naše sebemenší skutky: dej, aby se při svaté a neposkrvněné Oběti všechny staly čistými a Bohu milými. Ó dobrotivá Matko, učiň nás svatými, jak to od nás očekává Pán Ježíš a za co ustavičně toužebně prosí Tvé Srdce.

Amen.

Ranní modlitba Otce Pia.

Sociální stát ano či ne

Některé výzvy Svatého otce ohledně zasahování státu do hospodářství (Centesimus Annus, v.48) se mohou zdát přitažlivé socialistům, kteří by jich rádi zneužívali pro své cíle. Kdyby se totiž tyto zásahy státu do hospodářského života společnosti staly něčím docela běžným, co je na denním pořádku a ne něčím výjimečným a dočasným, snadno by se sklouzlo k sociálnímu státu. Socialisté si pletou stát se "zaopatřovacím zařízením". Jan Pavel II. však takové pojetí hospodářského působení státu vysloveně odmítá. Říká o tom: "Poruchy chodu a nedostatky v sociálním státě vycházejí z nesprávného pochopení úkolů státu. I v této oblasti musí platit zásada subsidiarity, podpůrnosti. Vyšší společnost nesmí zasahovat do vnitřního života nižší společnosti tím, že by ji oloupila o její pravomoci" (CA,48).

Pokud by se stát na jedné straně o hospodářství vůbec nestaral, vedlo by to k bezmeznému vládě peněz a trhu. Tam by stát zapomínal na chudé, uprchlíky, nemocné, slabé. Ti ovšem potřebují jak hmotnou podporu, tak i upřímnou bratrskou pomoc.

Pokud by však stát chtěl na druhé straně stále řídit každou podrobnost hospodářského života, nahrazoval by tím svobodnou podnikavost jednotlivců a jejich sdružení. To by způsobovalo ztrátu lidských sil a posléze úplnou lhostejnost lidí k jakémukoliv podnikání. Stát by totiž všechno rozhodoval za ně. Takovýto "sociální stát, který přímo olupuje společnost o její odpovědnost, způsobuje také přebujelost státních zařízení, které ovládá spíše úřednická logika než snaha sloužit občanům; ruku v ruce s tím jde zvyšování výdajů" (CA,48).

Je ovšem jisté, že k tomu, aby stát splnil své úkoly, musí mít nějaké úřady. Je to nutné zejména v demokracii, jejíž úkoly jsou velmi složité a vyžadují tedy odborníky svého druhu. V moderní společnosti by se nedalo snadno dosáhnout demokratických cílů bez celé sítě úřadů, které je provádějí. Proto romantické sny o zrušení všech úřadů by znamenaly vzdát se dobrodiní, které demokracie přináší. Úřad sám tedy není nic škodlivého. Je to jen způsob, jak rozumně uspořádat společné činnosti lidí. Úřad má vždycky podobu veřejné správy.

Na rozdíl od vlastní autority státu, která je neměnná, je však tato jeho úřednická složka proměnlivá. Český stát je od dob socialismu přetížen úřady. V tom směru vyžaduje rozumné přebudování své úřednické sítě tak, aby pružně a účinně sloužila státnímu účelu, a tím je obecné blaho.

V účelně zřízeném státě je nutno přijmout za jednu z hlavních zásad to, že úřad nesmí být

odměnou za zásluhy o vlast, i kdyby byly sebevětší. Způsob obsazování úřadu musí přihlížet k tomu, kdo je k tomu nejvíce způsobilý; totiž od koho lze očekávat, že jej bude co nejlépe spravovat k obecnému prospěchu. Zkušenost ukazuje, že tam, kde jsou úřady a hodnosti rozdělovány pouze jako odměny, bývají nejdůležitější úřady nejhůře spravovány.

Navíc, jak říká Svatý otec, jsou některé společenské úkoly, kde “může účinně pomoci jen ten, kdo kromě potřebné hmotné péče nabídne také upřímnou bratrskou pomoc”. Tak třeba hmotná podpora v nezaměstnanosti sama je neuspokojivá, protože nemůže člověku vynahradit radost z dobře vykonané práce. Je to dále třeba problém uprchlíků a přistěhovalců. A ten problém bude ještě narůstat. To jsou úkoly, na které nestačí ani celá síť úřadů, řízená nejlepšími počítači, postrádající však potřebné posvěcení.

Všechno to jen ukazuje na rostoucí význam těsné, oboustranné svobodné spolupráce mezi církví a státem na úseku kulturního povznesení národů.

Maria, Královno svatého růžence, přimlouvej se za všechny povoláné, aby dobro konali dobře. Pomáhej také lidem dobré vůle proti těm, kteří by jejich dobrodiní zneužívali a škodili sobě i ostatním.

P. Tomáš Bahounek OP

Myšlenka na neděli

Ve 12. kapitole Janova evangelia nacházíme scénu, která je předehrou k Ježíšovu utrpení - a zároveň nám naznačuje kladný význam kříže. Na začátku se mluví o Řecích, kteří se zajímali o Ježíše. Tím slovem se označovali příslušníci nežidovských národů. Řecky mluvila téměř celá tehdejší pohanská společnost v římské říši. Kolem každé synagogy židů, rozptýlených už tehdy v pohanském světě, se zpravidla vytvářel širší okruh sympatizujících pohanů, zájemců o víru v jednoho Boha a morálku desatera přikázání. Někteří z nich putovali do jeruzalémského chrámu, kde směli vstoupit aspoň do nejširšího nádvoří, zvaného proto “nádvoří pohanů”. Janovo evangelium zde naznačuje, že velká a plodná mise Kristova poselství mezi pohany nastane až po Ježíšově umučení a vzkříšení, a to působením jeho apoštolů.

Je to myšlenkově velmi bohatý text. Obraz zrna, které jakoby odumíralo v zemi, a potom z něho vyrůstá bohatý klas, vystihuje duchovní plodnost Ježíšovy vykupitelské smrti, a to pro všechny národy. Ježíš k tomu podle Jana hned připojuje poučení, že i jeho učedníci budou muset jít stejnou nebo podobnou cestou: skrze oběť k věčné blaženosti v Bohu.

Zní to hodně tvrdě:

nenávidět svůj život.

Je to záměrná nadsázka, která nám má vštípit přesvědčení, že Ježíšova věc stojí za každou oběť, ať je to trpělivá a dělná láska k lidem, ať je to třeba i vězení nebo smrt pro víru. Bůh to všechno ví - a nic nám ve své lásce nezůstane dlužen.

(Václav Svoboda, Pavel Skála - Rozhovory)

Člověk potřebuje nechat v sobě vždy něco zemřít, aby se v něm mohlo narodit něco nového.
F.M.

Jan Pavel II.: Doba pravdy

Papežovo poselství k postní době v r. 1981 nezastaralo:

Milí bratři a sestry! Postní doba je doba pravdy. Křesťan, kterého v těchto týdnech církev vyzývá k modlitbě a k pokání, k postu a k vnitřnímu i vnějšímu oprošťování, obrací se takto k Bohu, a tím, že se Jemu otvírá, poznává sám sebe. “Pamatuj, člověče, že jsi prach a v prach se obrátíš! Pamatuj, člověče, na to, že jsi povolán k něčemu vyššímu než k pozemským a hmotným hodnotám, které hrozí, že tě odvedou od toho, co je podstatné. Mysli, člověče, na své prvotní povolání: Pocházíš z Boha a k Bohu se vracíš zpět cestou vzkříšení z mrtvých, po níž šel před

námi Kristus. “Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem” (Lk 14,27).

Postní doba je tedy dobou hluboké pravdy, která vede k obrácení, propůjčuje naději a dává vnitřní pokoj a důvěru, protože všechno zase staví na správné místo.

Je to doba, která nás vybízí k zamyšlení nad vztahem k našemu Otci a která obnovuje onen řád, jaký by měl být mezi bratry a sestrami; doba, která nám připomíná naši vzájemnou zodpovědnost; doba, která nás osvobozuje od našeho sobectví, od našich malých starostí a těžkostí, od naší pýchy; doba, která nám dává jasno o tom, že náš život podobně jako život Kristův musí být službou. “Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali!” (Jan 13,34). - “A kdo je můj bližní?” (Lk 10,29).

Tedy doba pravdy, která nás podobně jako milosrdného Samaritána udržuje na naší cestě, abychom vnímali našeho bratra a denně se s ním rozdělovali o svůj čas i o všechno, co máme. Milosrdný Samaritán, to je církev! To je každý jednotlivec z nás! To je část našeho povolání, to je naše povinnost. Milosrdný Samaritán žije láskou.

Sv. Pavel říká: “Jsme tedy posly Kristovými” (2 Kor 5,20). V tom spočívá naše zodpovědnost. Jsme posláni k druhým, k našim bratrům a sestrám. Odpovězme tedy velkomyslně na tuto důvěru, kterou k nám Kristus má!

Ano, postní doba je doba pravdy! Zkoušejme se tedy čestně, otevřeně a pokorně! S našimi bratřími se setkáme tam mezi chudými a nemocnými, mezi starými a opuštěnými. Jak tomu při těchto setkáních bývá s naší láskou, s naší pravdou?

Všude ve vašich diecézích, ve vašich kostelích se bude v této postní době apelovat na tuto pravdu ve vás a na tuto lásku, která je toho zkouškou. Otevřte proto oči a dívejte se kolem sebe, otevřte své srdce, aby pochopilo, čeho se komu nedostává, a neslo to spolu s ním; otevřte své ruce, aby účinně pomáhaly!

Bída je převeliká, to víte. Povzbuzuji vás proto, abyste se velkomyslně podíleli na letošní postní sbírce. Ujišťuji vás přitom svou modlitbou a udílím vám své apoštolské požehnání.

(Přeložil Zdeněk Fišer)

Rodina svatyní života

Při Anděl Páně v neděli 6. února promluvil Svatý otec Jan Pavel II. na téma rodiny. Rodina je pro věřící zkušeností cesty, událostí bohatou na překvapení, ale především otevřenou na velký úžas před Bohem. Čas od času je nutno seřadit směr cesty a položit si otázku, kterou si jistě položili Maria s Josefem: Co Pán od nás očekává, jakou cestu zvolil pro naše dítě?

Odpověď na tuto otázku je možno najít jen v Boží svatyni, v modlitbě a zejména posloucháním Božího slova. Modlíci se rodině nikdy nepochybí vědomí vlastního bytostného povolání k velké cestě jednoty.

Rodina je svatyní lidského života od početí až do fyzické smrti. Otec a matka jsou pilíře této svatyně. Jejím základem je manželská smlouva. Rodina je povolána, aby byla svatyní, to znamená domem modlitby, modlitby prosté, plné citlivosti, modlitby, která se stává životem, aby celý život se stal modlitbou. Spojme se dnes ve veliké modlitbě, aby život, každý lidský život, měl rodinu, v níž mohli zakusit radost a moc opravdové lásky.”

Ve zkratce...

* Bělehradský pravoslavný patriarcha Pavel projevil přání pozvat Sv. otce do Bělehradu. Většina srbských biskupů se však proti tomu na poradní konferenci postavila. V květnu se má konat řádné shromáždění, které ještě může toto rozhodnutí srbských biskupů změnit.

* Vatikánský teolog Gino Concetti se v deníku “L’Osservatore Romano” vyjádřil k požadavku Evropského parlamentu na zrovnoprávnění homosexuálních vztahů s řádnou rodinou konstatováním, že homosexualita nepatří k “lidským právům”. “Povolovat homosexuálním tendencím znamená převrátit Bohem - Stvořitelem od počátku stanovený řád.”

Kuriální kardinál Alfonso Lopez Trujillo označil zmíněný požadavek Evropského parlamentu za “atentát na přirozenost rodiny a manželství” a vyslovil naději, že štrasburské rozhodnutí nenajde v evropských zemích odezvu.

Hlavu má skloněnou, aby tě políbil, ruce rozepjaty, aby tě objal, srdce otevřeno, aby tě ukryl a chránil.

Sv. Augustin

Úmysl AM:

Březen 1994 - národní

Aby křesťané dávali příklad ostatním v tom, jak lze po vzoru sv. Václava užít plody vlastní práce pro dobro druhých.

Úmysly AM na březen mají na mysli oběti hladu a bídy a misijní je věnován uprchlíkům a vystěhovalcům. I národní úmysl jde stejným směrem. Máme se inspirovat vzorem sv. Václava, který je patronem 7. roku Desetiletí duchovní obnovy, abychom dokázali jako on užívat plody své práce pro dobro druhých. My, kteří se hlásíme ke Kristu a kterým Ježíš dal přikázání lásky k Bohu a bližnímu, máme být vzorem dobročinnosti.

Legenda: “Život a umučení sv. Václava...” z konce 10. stol. o něm říká, že: “Žaláře a šibenice za starodávna postavené a až do jeho doby stojící bořil, sirotků, vdov, chudých, lkajících a raněných neúnavným byl utěšovatelem, hladové nasycoval, žiznivě občerstvoval, nahé odíval, nemocné navštěvoval, mrtvé pochovával, cizince a pocestné jako své nejbližší přijímal...”

Často můžeme slyšet námitku, že mnohý nevěřící je lepší než ti, kteří chodí do kostela. Hned vám dají k lepšímu, že ta a ta chodí do kostela - třebaš denně - a že sotva vyjde, je taková a taková, říká to a to. Toto srovnávání je stejné, jako kdyby někdo srovnával nejhoršího fotbalistu z profesionálů s nejlepším fotbalistou mezi amatéry.

Být dobrým, to není právo a povinnost jen věřících. Je to povinností každého, i nevěřícího. Ale ti, kteří chtějí být následovníky Ježíšovými, který řekl milujte se navzájem jako jsem já miloval vás, a který každý dobrý skutek - i sklenici studené vody - bere jako sobě prokázaný, se musí snažit jít v Jeho stopách a žít podle Jeho návodu. To znamená užívat plodů své práce i pro dobro druhých. Tak to dělali a dělají nejméně Ježíšovi následovníci - i sv. Václav - a tak to dělají i křesťané, na které se díváme jako na vzor a které máme následovat, aby i nevěřící mohli následovat náš příklad.

Slovo zní, příklad hřmí. Kdyby většina křesťanů žila podle této zásady, to by nastala pořádná bouřka!

A to by bylo dobře!

Maria ve světle víry (9)

(Pokračování z minulého čísla)

Snad by se mohlo zdát, že tomuto čistě historickému smýšlení chybí výslovný důkaz z Písma svatého a že se pozdní odkazy na svědectví tradice zdají problematické. Přesto tyto okolnosti nezpochybňují zdůvodnění dogmatu, neboť neodporují v zásadě katolické víře a nauce, že slovní znění Písma není jediným zdrojem pravd víry. Je příznačné, že za hlavní důvod pro definici dogmatu slouží všeobecné přesvědčení víry v obecné církvi. Je vyjádřeno ve víře věřícího lidu celého okrsku zemského jakož i v přesvědčení řádného učitelského úřadu církve, tj. všech biskupů, jejichž názor byl předmětem šetření ještě před vyhlášením dogmatu. Tento pramen živé aktivní tradice se neuplatňuje podle dogmatizační buly teprve v současnosti. Odpovídá daleko zpět sahajícímu a víru zakládajícímu podání, do něhož jsou zabudovány i určité výpovědi Písma, takže se stávají v centru této tradice vážným a plnohodnotným svědectvím. Jakkoliv dogmatizační bula neuvádí žádný formální důkaz z Písma pro Nanebevzetí Panny

Marie, neopominula poukázat na protoevangelium (Gen 3,15), kde Maria byla co nejtěsněji spojena jako nová Eva spolu s novým Adamem “v boji proti pekelnému nepříteli”. “Tento boj musel být doveden... k plnému vítězství nad hříchem a smrtí, které se jeví v listech Apoštola národů jako vzájemně spjaté.” Proto je možné argumentaci opřít o výpověď 1. listu ke Korintským 15,54, kde se praví: “Když... smrtelné tělo obleče nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil.” Zde je tedy i Marii přislíbeno vítězství nad smrtí, a to ne bez zřetele na ducha Písma sv. Proto také může papežské prohlášení říci: “Všechny tyto důkazy a názory svatých otců a teologů se konec konců opírají o Písmo svaté.” Stejně tak jednotný souhlas víry celé církve, která tímto pohledem láskyplného ponoření vidí jednotu mariánských tajemství a jejich souhlas s vykupitelským dílem Kristovým, je bezprostředním argumentem pro existenci zjevené pravdy.

Pokud se ze strany historicko-kritické metody stále ještě poukazuje na nedostatečnost takového zdůvodnění, pak je možno ukázat, že měřítko historicko-kritického výzkumu se neprávem používají pro tento obsah víry. Nejedná se totiž o pravdu viditelně empirického dění. Proto nemohla být zpráva o tomto mimoempirickém a nadpřirozeném dění předávána apoštoly a jejich žáky jako jasně vymezená historická událost, nýbrž pouze jako jeden z momentů víry obsažený v ostatních mariánských pravdách. Smysl pro víru v církvi (viz Katechismus katolické církve čl. 91 - 96, pozn. překladatele) a aktivní učitelská tradice rozvíjely dále tuto implicitní pravdu víry a mohly ji tak učinit v celém kontextu zřetelnější.

Uvážíme-li, že Boží zjevení není žádný logický systém s předem stanovenými tezemi, nýbrž živý organismus, který se sám vyvíjí i ve vědomí věřících a nabývá tak vzrůstající diference, pak není ve zdůvodnění dogmatu žádná nesrovnalost. Představuje sice hraniční případ vývoje článku víry, ale zůstává v určených mezích a je v rámci katolické víry a nauky zcela legitimní.

(Překlad Lubomír Štula)

Dietrich Bonhoeffer

Radost přetrvává i v utrpení

Radost přebývá u Boha, od něho sestupuje k nám a zmocňuje se ducha, duše i těla. Kde se tato radost člověka zmocnila, tam vyzařuje i do jeho okolí, strhává druhé a prodírá se i zavřenými dveřmi.

Existuje radost, která neví nic o bolesti, bídě a úzkosti srdce. Není stálá. Může jenom na okamžik opojit. Radost Boha prošla chudobou jesliček i tíhou kříže. Proto je neporazitelná, nezničitelná.

Nepopírá útrapy, které kde existují, ale nachází právě uprostřed těchto útrap Boha.

Nepopírá vážný hřích, ale právě pak nachází odpuštění. Hledí tváří v tvář smrti, ale právě v ní nachází život.

Jde o tuto radost, která zvítězila. Jen ona je věrohodná. Jen ona pomáhá a léčí.

(Z Tag des Herrn přeložil Zdeněk Fišer)

Úmysly AM:

Březen 1994 - misijní

Aby vystěhovalci a uprchlíci byli v každé zemi, tak jak potřebují, bratrsky přijati.

Ve světě je více než 40 milionů lidí, kteří museli kvůli různým konfliktům opustit své domovy. Vysoký komisariát pro uprchlíky odhaduje počet běženců na 20 milionů a druhých 20 milionů muselo hledat ve vlastní zemi bezpečnější útočiště.

Většinu těchto lidí tvoří ženy a děti: 90% z nich je v nejchudších zemích světa, kde je příjem na hlavu menší než 700 amerických dolarů ročně.

Z jednotlivých regionů s uprchlíky si zasluhuje zvláštní pozornosti Afrika, kde muselo uprchnout asi 20 milionů lidí.

Na Středním Východě byli přinuceni opustit své domovy Palestinci, Libanonci, Kurdové, Arménci, Afgánci. V Asii a v oblasti Pacifiku to byli Vietnamci, Kambodžané, lidé z Myanmaru, z Timoru, Bhutanu, Kašmíru.

Ve Střední Americe je přes milion uprchlíků. V Jižní Americe museli opustit své domovy hlavně v Kolumbii a Peru.

V Evropě vykořenila válka v bývalé Jugoslávii na 3 miliony lidí. Dostali jsme se s nimi do styku i u nás. Rozpadem Sovětského svazu vyvstaly podobné problémy v Arménii, Ázerbajdžánu, Kirgízii a jinde.

Západní Evropa se přílivu uprchlíků brání zpřísněním přistěhovaleckých zákonů a vrácením lidí tam, odkud uprchli. Vzrůstá rasismus a agrese vůči cizincům.

Na prvním místě s počtem uprchlíků jsou: Afganistan, Palestina, Mozambik, Etiopie-Erytreje, Somálsko, Liberie, Angola, Kambodža, Irák, Srí Lanka. Uvnitř země muselo změnit kvůli válečným konfliktům domovy v Sudanu 4,100.000, v Afganistanu 2 miliony, v Mozambiku dva miliony, na Filipínách jeden milion, v Jugoslávii 1,500.000, v Etiopii-Erytreji jeden milion, v Somálsku 1 milion atd.

Modleme se, aby tyto osoby byly bratrsky přijaty, tak jak to potřebují.

*Budeme-li s ním trpěti, budeme s ním pospolu i oslaveni.
Sv. Pavel*

Postní pastýřský list biskupa v St. Pölten Krenna

Nerozlučnost manželství je zákon Kristův a církve nemůže tento zákon zamlčet. S bolestí musí říci těm, co se rozvedli a civilně uzavřeli nový sňatek, že nemohou proto přistupovat k svátostem. Biskup Krenn sice připouští, že některý z těchto manželů bolestně nese toto uzavření svátostem, ale i těm je nutno říci, že Kristův zákon o nerozlučnosti manželství platí pro všechny.

Biskup Krenn také připomíná zákaz umělých antikoncepčních prostředků. V této souvislosti odkazuje na koncilní dokument Radost a naděje, podle kterého “ať si křesťanští manželé uvědomí, že způsob svého jednání nemohou určovat podle své libovůle, ale že se vždycky musí řídit svědomím, které se má přizpůsobovat Božímu zákonu, a že mají být učenliví vůči učitelskému úřadu církve, který tento zákon ve světle evangelia vykládá” (kap. 50). Tento výklad učitelského úřadu je v encyklice “Humanae vitae” a ve “Familiaris consortio”.

Tématem Krennova pastýřského listu je vedoucí myšlenka papežova projevu k Světovému dni míru: “Z rodiny vyrůstá mír pro rodinu lidstva.” Dotýká se tedy také problému předmanželského sexuálního života. Bohem chtěný životní prostor sexuality je manželství, rodina. Sexuální život mimo manželství porušuje proto Božský řád a je hříchem, který vyžaduje lítost, vůli k nápravě a svátost smíření. Porušení řádu v této oblasti má negativní dopad na pozdější život.

V závěru biskup Krenn vyslovuje uznání matkám, které samy vychovávají děti, ať už po smrti manžela, nebo když byly otcem dítěte opuštěny. “V tíživé situaci a přes nátlak okolí své dítě přijaly, chrání život nenarozeného dítěte a péče o dítě se stává jejich trvalým životním rozhodnutím.”

V této souvislosti apeloval Krenn na svědomí lidí, kteří často předstírají nouzi a vynucují si podpory a výhody na úkor skutečně potřebných a zneužívají tak sociální systém.

Věřící lidé jsou šťastní lidé.

Paul Claudel (1868 - 1965)

Je tolerance lékem?

Moderní pojem “tolerance” patří k těm, kterým se dnes přisuzuje absolutní klíč k vyřešení

všech společenských i osobních potíží. Ale je tomu skutečně tak?

Latinské slovo "tolero" znamená snáším, žívím, vydržuji a jeho odvozeniny se překládají jako snesitelný, trpělivý, snášející, otužilý, mírný.

Encyklopedický slovník vysvětluje pojem "tolerance" jako

1) snášenlivost, respektování cizího přesvědčení, cizích názorů;

2) ve strojírenství rozsah přípustné nepřesnosti, dovolené odchylky;

3) v biologii jako neschopnost organismu reagovat na antigen;

4) v ekologii jednak neschopnost organismu odolat faktorům prostředí, jednak povolené množství škodlivin např. v potravinách.

Tolerance je pojem tak rozsáhlý a neurčitý, že zahrnuje vše od aktivní trpělivosti až k neschopnosti reagovat na zlo.

Toleranci nemůžeme zaměňovat za pokoru. Pokora je protiklad pýchy. Pokora je skromnost jako protiklad marnivosti a ješitnosti. Pokorní lidé setrvávají na svém stanovisku přes všechny lapálie, kterým jsou vystavováni. Ne ze zbabělosti, ale protože jsou bezpečni ve svém zakotvení, ještě pevnějším než v hypotetickém pevném bodě Archimedově.

Lidé ješitní, marniví, pyšní však toleranci potřebují, protože by se v dnešní společnosti bez ní neobešli. Dříve či později by se stejně postižení lidé odvrátili od nich a obrátili se proti nim.

V určitém smyslu můžeme tedy chápat toleranci jako hratky se Zlým. Zkoušíme, až pokud nám dovolí Boží milosrdenství jít, abychom neztratili naději na život věčný. Smlouváme se sebou, pudovou rozkoší, touhou po moci - protože tolerujeme Zlo v nás. Smlouváme s Bohem a učením Jeho církve - protože Boha jen tolerujeme a nepatříme mu docela.

Je tedy zřejmé, že tento pojem vymezuje hraniční nepřesnosti a je nezbytný pro vzájemné lidské soužití všude tam, kde vládne lidská slabost a ne Boží slovo. Kde však vládne Bůh, kde lidé upřímně hledají především Boží království, už toleranci nepotřebují, protože všechno ostatní je jim přidáno. Tam není třeba úhybných manévřů, protože hranice jsou určeny dynamicky směrem úmyslu a ne staticky stanoveny (s určitou tolerancí) lidským zákonem.

V Zákoně křesťanů se nemluví o toleranci. Nejdůležitější křesťanský zákon mluví o lásce, a druhý zrovna tak. Krásná zvěst je hlásání lásky a ne tolerance. Pro katolíka je hlavním motivem života láska.

Tolerance je pro ty, kteří nemilují, kteří nemají přísun síly z nekonečného zdroje, pro ty, kteří nejsou schopni oběti, natož oběti absolutní, oběti života. Pro ty, jejichž život se sevrkl na tržní hospodářství, kteří každý svůj ústupek musí dostat zaplacen a hned tady na zemi v tvrdé měně.

Největší španělská básnička, sv. Terezie od Ježíše, to vyjádřila asi takto (překlad Jiří Pechar):

*"Pohnutkou k tomu,
abych Tě milovala,
není mi příslib Tvého nebe, Pane,
ba ani peklo, tolik obávané,
mě nepudí, abych se hříchu bála.
Ty sám jsi, Pane,
pohnutka má stálá:
Když zřím,
jak na kříži krev z ran Tvých kane,
když vidím Tvoje tělo zbédované,
Tvou smrt a ona muka neskonalá.
Pohnutkou největší je láska Tvoje,
takže bych ctíla Tě a milovala,
i kdyby pekla nebylo a nebe.
Odměny nežádá si láska moje:*

*I kdybych v to,
več doufám, nedoufala,
stejně jak teď bych milovala Tebe.*
MUDr. Jaroslav Debef

Není proutek jako proutek

Ve dnech 4. - 7. září 1991 se v chrámu P. Marie Sněžné v Olomouci konal seminář duchovní obnovy, vedený P. Tomislavem Ivančičem, univerzitním profesorem na teologické fakultě v Záhřebu. Ve svých úvahách a promluvách podal P. Ivančič hluboké svědectví praktické víry, která, jak sám řekl, v něm vypučela jako plod “druhé konverze”, a která jej učí “teologii srdce”. Jak uvedl mons. Josef Hrdlička v úvodu brožury, která obsahuje přepis záznamu jeho vystoupení, obsahuje jeho svědectví silnou inspiraci pro všechny, kteří se nechtějí spokojit s průměrností svého vztahu k Bohu.

P. Ivančič patří k charismatikům, kteří mají dar promlouvat k nemocné duši a navádět ji na cestu pravého zdraví, kterou je Ježíš Kristus. Obdivuhodná vnímavost pro nekonečnou Boží lásku jej učinila také neobyčejně vnímavými na ohrožení, které nám hrozí ze strany Zla.

P. Ivančič hovoří v 7. setkání a potřebě použít intenzivní modlitby k tomu, abychom se zbavili “svázaností”, které nás silně disponují k tomu, abychom hřešili.

Jednou z těchto svázaností je závislost na pověřivost a magii. V této souvislosti poukazuje na nebezpečí, které je spojeno s pověrami, okultní praxí a psychotronikou. “Věříš-li na černou kočku, která ti přeběhla přes cestu, nebo na číslo 13, otevíráš se silám zla, a toto zlo tě může i zabít. Ale tato síla nepochází ani z kočky ani z čísla. Přes pověry se otevíráš zlým silám.”

Dalším zdrojem svázanosti může být magie nebo věštění (doptávání se proutku nebo kyvadélka). Dnes je mnoho věštců, kteří tvrdí, že jsou psychotronici a že léčí pomocí tzv. “bioenergie”.

“Bioenergie” jistě existuje. Bůh vyzařuje energii, i můj duch a můj život vyzařuje “energii”, ale i satan disponuje energií.

Je otázkou, jakou energii používá psychotronik.

Pokud uzdravují světci, vedou lidi k Bohu, a proto je zřejmé, odkud jejich síla pochází.

V Africe každý, kdo věští, dává na svůj dům nápis: “Národní léčitel”. Tito léčitelé pak vlastně vhánějí do lidí zlé duchy a ti, kteří je navštěvují, mají pak zpravidla psychické a duchovní obtíže. Podobně je tomu s tzv. transcendentální meditací. Je to vlastně forma spiritismu spojená se zasvěcením nějakému pohanskému božstvu. S podobným “zasvěcováním” se můžeme někdy setkat i v případě jógy, akupunktury a akupresury.

Musíme dobře vědět, že pokud se jedná pouze o stlačování určitých bodů na povrchu těla, může jít o fyzickou proceduru. Pokud ale “léčitel” používá formuli z orientálních náboženství, zapojuje i duchovní oblast, a to podstatně mění situaci.

Pokud chceš používat služeb těchto praktik, modli se nejprve vroucně k Pánu Ježíši. My křesťané víme, že existuje jen jedna opravdová “bioenergie”, a tou je milost Boží, Duch svatý a Ježíš Kristus.

“Znám spoustu lidí, kteří po těchto procedurách měli pak duchovní problémy a chodili za mnou, abych je zbavil této závislosti.” (1)

“Když jsem řekl jednomu proutkaři, který prováděl diagnózy a zjišťoval nemoci, ať zjistí, zda v mé ložnici existují biopatogenní zóny, vyšel z pokoje a řekl: Vám nemůže nic uškodit, protože se modlíte.”

“V Záhřebu jsem měl přednášku pro všechny proutkaře ze Záhřebu. Bylo jich přes 200. Mluvil jsem o Ježíši Kristu a nebezpečí proutkaření. Všichni mi potvrdili, že mám pravdu, a mnozí pak odhodili kyvadélko či proutek.” (2)

Podobně se vyjadřuje i P. Emiliano Tardif, charismatický divotvůrce, který po zázračném uzdravení prožil vlastní konverzi. Jak popisuje ve své knížečce “Ježíš mě učinil svým svědkem”,

slouží mu dar uzdravování k tomu, aby přiváděl lidi zpět k Bohu. Říká:

“Když je člověk závislý na moci temnot, překáží to spasitelnému působení Božimu. Proto je třeba odmítnout každý okultismus, magii, horoskopy a jiné způsoby předvídání a ostatní pověry.

Není možné sloužit dvěma pánům, ani jim oběma patřit.

To je přístup, který považuji za základní, protože také z moci temnot můžeme obdržet uzdravení. Abychom se vyvarovali zmatku, je nutno odmítnout jakýkoliv styk s okultními vědami, amulety, spiritismem a čarodějnictvím a se vším, co si přivlastňuje roli Boží. (3)

Co si ve velkém přivlastňuje roli Boží, je ideový komplex New Age. Zdál-li se někomu informativní článek o tomto fenoménu, který jsme uveřejnili v č. 1/94, nadsazený nebo dokonce demagogický, má nyní možnost konfrontovat tento článek s pastýřským listem kardinála Dannelsa. (4) Přitom je třeba poznamenat, že od doby, kdy byl tento pastýřský list napsán, vyšly najevo další skutečnosti, které nám umožňují blíže poznávat zákeřnost tohoto oslnivě a atraktivně vystupujícího tažení, které si razí svou cestu i k nám. Stačí navštívit knihkupectví a tam vás zahrnou celou řadou titulů o velkých duchovních proudech lidstva, o mimořádných jevech, okultismu, čarodějnictví, astrologii, návody, jak probudit své skryté schopnosti pomocí meditačních technik, atd... (V této literatuře nefiguruje “proutek” jen jako pomůcka k nalezení vodního zdroje, ale především jako jeden z nástrojů pro styk s oním světem a k aplikaci magických praktik.)

Křesťané, kteří se domnívají, že mají “mimořádné schopnosti”, musí pečlivě zvažovat, zda jde o dar přirozený nebo mimopřirozený. A pokud je to dar mimopřirozený, zda je to skutečně charisma od Ducha svatého, které jim bylo dáno, aby skrze tento dar přiváděli bližní blíže k Bohu. Vyplývá z toho vážná odpovědnost jak pro ně, tak pro ty, kterým chtějí posloužit svým charismatem. Užívání takového daru by měla předcházet i provázet vroucí modlitba, a to jak ze strany těch, kteří jsou nositeli daru, tak ze strany těch, jimž má být pomozeno. Musíme si být vědomi, že zde vstupujeme do oblasti, kde hranice mezi tím, co je a co není od Boha, je stále méně zřetelná, protože Zlý vzal na sebe falešnou podobu, a kdyby bylo možno, svedl by i vyvolené. Mějme se tedy na pozoru (srov. Mk 13,22-23). Těch několik citátů, jimiž končí článek New Age v čísle 1/94, nám má jen připomenout, že nám Písmo sv. předkládá opakovaně výmluvná varování, která není možno brát na lehkou váhu. Jde totiž o dodržení základního slibu, v němž jsme se odřekli ďábla, všeho, co působí i čím se pyšní.

Václav Uherský

1) Ivančič, M.: Zůstaňte ve mně a já ve vás. Rožnov p. R. 1991, str. 47n

(2) tamtéž str. 72

(3) Tardif, E.: Ježíš mě učinil svým svědkem. Portál, Praha 1993, str. 112

(4) Dannels, G.: Kristus nebo vodnář. Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 1993, str. 24n

Panna Maria v Koránu a v islámské tradici

Je známé, že mohamedánské náboženství je jedním z největších monoteistických náboženství světa. Počet věřících, kteří se k němu hlásí, převyšuje 800 milionů.

Slovo “islám” doslovně znamená odevzdat se, podrobit se Boží všemohoucnosti. Vyznavače islámu nazýváme též mohamedány podle Mohameda, zakladatele tohoto náboženství (570-632). Islám vyznává jediného Boha. Na tento monoteismus mělo vliv židovství i křesťanství, která byla v sedmém století přítomná na Arabském poloostrově. Korán dokonce přiznává židovské tóře i křesťanskému evangeliu charakter zjevení, ale obviňuje židy i křesťany z manipulace s posvátnými knihami. Ještě za Mohamedova života se islám rozšířil po celém Arabském poloostrově.

Je tedy samozřejmé, že v koránu, posvátné knize islámu, nacházíme i jména osob nám známých z Písma svatého. Naši pozornost věnujme především statím, které připomínají Pannu Marii.

Korán je pro mohamedány posvátnou knihou nejen Božího, ale i občanského zákona. Má 114 súr (kapitol) a celkový počet jeho veršů je 6.236. Jeho dogmatický obsah, který je zároveň islámským krédem, se dá shrnout do jedné věty: “Kromě Alláha (Allah = arabsky Bůh) není jiného Boha a Mohamed je jeho prorok” (Súra 7,1157). K islámské víře patří též existence andělů, Boží všemohoucnost, poslední soud, ráj a peklo. Člověk je zodpovědný za své skutky a spasí se jen absolutním odevzdáním se Bohu.

Islámský kult se skládá ze zachovávání těchto hlavních pěti náboženských povinností:

1. Recitování vyznání víry při slavnostních příležitostech, hlavně v hodině smrti.
2. Denní modlitba (pětkrát denně) s tváří obrácenou k Mekce; jít do mešity není nevyhnutelné. Společná modlitba v komunitě se vyžaduje alespoň jednou týdně - v pátek, který je v islámských krajinách svátečním dnem (jako neděle v křesťanském světě).
3. Půst v měsíci ramadán, který je devátým měsícem lunárního roku. Postí se od jídla, pití, kouření a intimních styků, avšak jen přes den - od svítání do západu slunce.
4. Pouť do Mekky - alespoň jednou za život.
5. Zákonná almužna - povinnost odevzdat společnosti desetinu svého příjmu.

Mohamedáni považují své náboženství za nejdokonalejší, tím že přichází po židovství i křesťanství, vidí v něm jejich zdokonalení. Konverze mohamedánů na křesťanskou víru nebo i jiné vyznání jsou málo častá. Kdo přestane být věřícím islámu, obyčejně opustí svou krajinu, protože mu hrozí smrt.

Jen Boží prozřetelnost skrze Jana Sobieského v roce 1683 zachránila Evropu od islámu. Počet mohamedánů se však zvyšuje i dnes, a to dokonce rychleji jak počet křesťanů. Kromě mohamedánských krajin, kde vládne islámská teokracie (např. Irán), existují i státy demokratické (např. Turecko a Egypt), ale v životě křesťanů ani v těchto státech není bez problémů a lehký. Vraťme se však k našemu ústřednímu tématu - k Panně Marii - a co o ní říká kniha islámu, korán.

Panna Maria v koránu

Jak jsme už vzpomněli, má korán 114 súr a 6236 veršů. Jméno Maria - arabsky Maryam - se nachází ve třinácti súrách a v sedmdesáti verších, celkem 34 krát. Z toho 24 krát je to ve spojení: Ježíš, syn Marie.

V koránu nacházíme popsanych pět událostí ze života Panny Marie: její narození, pobyt v chrámu, zvěstování Ježíšova narození, Ježíšovo narození, obvinění Marie ze smilstva, protože se stala matkou bez toho, že by byla provdána. Vůbec se nevzpomínají události nám známé z evangelia: svatba v Káni Galilejské, přítomnost Marie během Ježíšova veřejného vystoupení apod.

Popis Mariina narození v koránu 3,35-37a se zdá být inspirovaný apokryfním Jakubovým evangeliem. Korán však neuvádí jména Joachima a Anny - otec se jmenuje Imran a matka není jmenována vůbec. Dítě je ještě před narozením zasvěcené Bohu. Toto zasvěcení předpokládá narození chlapce. I když je matka z narození děvčete zklamaná, Bůh dítě přijímá a svěřuje ho v chrámu do opatrování Zachariáše, otce Jana Křtitele.

Pobyt Panny Marie v chrámu podle islámské tradice trval dlouhé roky. Marie odchází do chrámu, aby splnila slib své matky. Bůh živí Marii zázračným způsobem, andělé ji uctívají a dělají jí společnost. “Ó, Maria, Bůh tě skutečně předurčil, očistil tě a vyvolil si tě nad všechny ženy vesmíru. Ó, Maria, vzdej úctu svému Pánu. Pokloň se s těmi, co se mu klanějí” (súra 3,42-43).

Tomuto “pobytu Panny Marie v chrámu” by snad mohlo odpovídat obětování Panny Marie, též známé z apokryfního Jakubova evangelia. (Liturgická vzpomínka je 21. listopadu.)

Zvěstování narození Pána Ježíše se podle koránu (19,17-21 a 3,45-49) uskutečnilo v jeruzalémském chrámu a ne v Nazaretu. Stejně jako v evangeliu mu předcházelo zvěstování narození Jana Křtitele Zachariášovi (19,1-15 a 3,38-41). Aktivní úlohu zde mají andělé (3,45)

nebo “duch” (19,17). Nejde tu však o Ducha svatého v našem chápání, ale o “ducha anděla”, kterého islámští exegeti později identifikovali s archandělem Gabrielem. Korán ho totiž na jiných místech doslovně připomíná. Stejně jako v evangeliu svatého Lukáše, Maria se odvolává na své panenství, ale v koránu jednoznačně chybí Mariino svobodné rozhodnutí - “Staň se!”

Vše, tedy i Ježíšovo narození, je dopředu určené. “(Duch) odpovídá: Tak chce tvůj Pán, který říká: Toto je pro mne lehká věc a zajisté uděláme z něho znamení pro lidi, skuteček naší dobroty. Věc je rozhodnuta” (Súra 19,21).

Narození Pána Ježíše je popsáno jen v súde 19,22-26. Autor nepřipomíná Betlém, sčítání lidu, tři krále a jiné události kolem narození Pána v maštali, ale venku u stromu, palmy. Okamžitě po svém příchodu na svět Ježíšek mluví (!).

Poslední pátou epizodou ze života Panny Marie, kterou nacházíme v koránu, je její obvinění ze smilstva, protože porodila dítě jako svobodná matka (súra 19,27-33). Svatý Josef, podle evangelia zákonný Ježíšův otec, se v koránu vůbec nepřipomíná. Na Mariinu obranu se z kolébky ozývá sám Ježíšek: “Jsem Boží sluha, Bůh mi dal Knihu a učinil mne prorokem” (19,30).

Z přehledu mariánských textů koránu jasně vyplývá, že osobnost Panny Marie se těší velké úctě. Stejně jako jiné osobnosti známé z bible (Abrahám, Noe, apod.), Mohamed představuje i Marii jako mohamedánku.

Maria je pro věřící islámu znamením a vzorem. Je znamením Boží všemohoucnosti a moudrosti, které Bůh dává lidem. Je vzorem víry, protože se plně podrobila Boží vůli. Zvláště pro ženy je vzorem nábožnosti, uzavřenosti a poslušnosti.

Současný pohled mohamedánů na Marii

Vycházejí ze svých možností nabízím čtenářům několik poznatků o Mariánské úctě u mohamedánů v Egyptě. Egypt má asi 50 miliónů obyvatel, z toho asi 6 miliónů je křesťanů koptské církve. Je to jedna z mála zemí, kde křesťané a mohamedáni žijí spolu poměrně v porozumění a v pokoji.

Co dnešní mohamedáni v Egyptě ví o Marii?

Maria je pro ně milovaná a uctívaná osoba, spravedlivá, Bohem vyvolená. Nejčastěji ji nazývají: Naše Paní Maria, Paní Panna, Paní Matka Světla, méně často i Matka Spasitele, i když to nechápu v křesťanském smyslu. Mohamedán ale nikdy nevysloví Maria - Matka Boží. Bylo by to proti učení koránu, který neuznává Boží synovství Ježíše Krista. Autor článku, z kterého pocházejí tyto informace o mohamedánské mariánské úctě v Egyptě, dokonce tvrdí, že mohamedáni mají Marii ve větší úctě a lásce než křesťané. Mohamedán si prý nikdy nedovolí žertovat o Panně Marii a neodváží se v jejím jménu proklínat. Mohamedáni v Egyptě často navštěvují křesťanské kostely, dokonce se zúčastňují poutí společně s křesťany a rádi od nich přijímají na památku a na znamení přátelství obrázky Panny Marie.

Jméno Maria je velmi časté. Matky ho rády dávají svým dcerám zvláště po těžkých porodech. I v různých životních zkouškách (operace, návrat syna z války, zkoušky ve škole, klid v rodině, touha manželů po dítěti apod.). Mohamedáni vzývají Marii, aby jim pomohla v jejich situaci. Není neobvyklé v mohamedánských domácnostech vidět i obrazy Panny Marie.

Nás křesťany může jen těšit tato úcta a postavení Panny Marie u mohamedánů. Dokonce se může zdát, že k ní mají blíže než oddělení bratři z protestantských křesťanských církví.

Není však možné nevidět podstatný rozdíl v chápání úkolu Panny Marie v dějinách spásy u křesťanů a mohamedánů, která má svůj původ v odlišném chápání osoby Ježíše Krista. V křesťanství je Ježíš Kristus Bůh, který se stal člověkem. Korán a mohamedáni jeho božství nepřipouštějí. Podle Mohameda je Ježíš Kristus jen jedním z proroků.

Ján Košiár

(přeloženo z církevně schváleného časopisu Mariánského kněžského hnutí “Máriina doba”)

Per Mariam ad Jesum

25. března si křesťanský svět připomíná klíčovou událost dějin spásy: “Slovo se stalo tělem” (Jan 1,14). Neoddělitelnou součástí tohoto nevysvětlitelného tajemství je i skutečnost, že tento svůj akt vrcholné lásky učinil Bůh závislý od souhlasu člověka: Teprve Mariino “Jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova.” (Lk 1,38) otevřelo Slovu cestu do Mariina lůna, aby se božský život spojil s lidským a začal klíčit v lidském těle tak, jak je tomu u každého z lidí.

Toto dějnotvorné Mariino “Fiat” nebylo jen jejím soukromým souhlasem. Maria pro budoucí zásluhy svého Syna již předem zbavená jakékoliv poskvrny, tu jménem celého lidstva říká své “Ano” a stává se tak jako první vykoupená předobrazem pro každého člověka i pro celé společenství Božího lidu, který může čerpat ze zdrojů spásy teprve tehdy, až učiní to, co učinila Maria: Až vyzná, že je služebníkem Páně a bude souhlasit, aby se mu stalo, jak Pán chce.

V Mariinu “Fiat” je obsaženo úplně a bezvýhradně odevzdání sama sebe Bohu. Tímto sebeodevzdáním, sebezasvěcením umožnila Bohu, aby se zcela a bezvýhradně odevzdal člověku. To je ona vznešená výměna, o kterou nyní půjde: Bůh člověku a člověk Bohu. Maria, “plná milostí” (Lk 1,28), stává se tak klíčovou postavou, průsečíkem všech milostí, které Bůh uděluje svým tvorům, aby se navzdory záškodnickému působení nepřítelů a navzdory slabosti hříchem raněného člověka mohl uskutečnit odvěký plán Boží lásky: plán spásy lidského pokolení.

Úplné sebeodevzdání, sebezasvěcení Bohu znamená na druhou stranu úplný odklon ode všeho, co není z Boha, úplný odklon od ďábla, od všeho, co působí, od všeho, čím se pyšní. Taková byla Maria, když říkala své “Fiat”, a říkala je nejen v Nazaretě při návštěvě andělově, říkala je každým svým vdechnutím, každým svým krokem po všechny dny svého života a nepřestala je říkat ani tehdy, když se vrátila do slávy svého Syna. My jsme je prohlásili pod přísahou, než nás proud křestní vody připojil k rodině dětí Božích. Ale ani nám nestačí to jedno “fiat”, i my je musíme opakovat každým svým vdechnutím, každým svým krokem. Naše zkušenost nám říká, že to není lehké, že nás ani po našem slavnostním křestním zasvěcení neopouští zcela to, co působí ďábel, ani to, čím se pyšní. Vystává to kolem nás naopak stále naléhavěji, stále přesvědčivěji, stále neodbytněji. Přibývá těch, kteří se přidružili k němu.

Nechceme-li se zpronevěřit svému křestnímu zasvěcení, pocítujeme potřebu je opakovat, obnovovat, prohlubovat. Pocítujeme potřebu spojit se těsněji s tou, která byla první na této cestě, která nám zprostředkovala tu možnost takto se zasvětit Bohu. Odevzdat jí celého sebe a všechno své, aby nic z toho nemohlo náležet Nepříteli. Toto vědomí má v církvi dávné tradice. Učinil to již sv. Ildefons z Toleda v VII. století, učinil to sv. Jan Damascénský na počátku VIII. století nebo sv. Anselm o tři sta let později. Když pak jansenismus v XVIII. století chtěl nahradit bezprostřední vroucnost nepřiměřeným rigorismem, který více dbal o strach než o lásku, přichází sv. Ludvík Maria Grignon z Monfortu, aby dal této formě mariánské úcty charakter “mariánské životní formy”. Plného ocenění se jeho konceptu dostalo teprve v tomto století, když byl zařazen mezi církevní Otce. Pro sv. Ludvíka byla slavnost Zvěstování klíčovým svátkem, který nám při uskutečnění tajemství Vtělení představuje P. Marii jako Prostřednici všech milostí, které nám přicházejí od Boha, a pokládá tuto cestu jako nejvýhodnější i v opačném směru: jako cestu odevzdání všeho, co jsme a co máme, Bohu skrze Marii.

Jestliže sv. Ludvík M. Grignon měl na mysli především osobní zasvěcení skrze P. Marii, sv. Maxm. Kolbe nám představuje společné zasvěcení. Ale toto společné zasvěcení požaduje již Panna Maria sama. Smysl fatimských zjevení je právě v tomto požadavku společného zasvěcení. V době, kdy to, co ďábel působí a čím se pyšní, se tak vítězně a nezadržitelně rozlévá do všech končin země, přicházejí tři prosté portugalské děti s poselstvím Matky Boží Panny Marie, požadující zasvěcení Ruska a světa jejímu Neposkvrněnému Srdci. To, co mělo dříve spíše soukromý individuální charakter, který přerostl nejvýše do formy “bratrstva” nebo “legie”, má nyní obsáhnout univerzální církev Boží a potenciálně celý svět. Když tuto žádost předal biskup z Leiria v roce 1937 Piu XII., papež odmítl. Lucie osobně koresponduje s Piem XII. dva roky. Papež, který byl vysvěcen na biskupa v den posledního fatimského zjevení a je zděšen válečnými událostmi, konečně vyhoví, ale zasvěcení z r. 1942 označila Lucie za nedokonalé a opakovala to

i po obnoveném zasvěcení o deset let později. Úkol přechází na Pavla VI., který nevyužil příznivé situace na II. Vatikánském koncilu, aby k tomuto zasvěcení připojil i všechny biskupy, jak P. Maria žádala. Jan Pavel II. vzal vytrvalou žádost Luciinu vážně až po osudném výstřelu 13. května 1981. K zasvěcení, které Lucie označila za úplné, došlo pak až při třetím opakování 25. března 1984, tedy právě před deseti lety, před sochou P. Marie Fatimské, dovezené k tomuto účelu do Říma. (Předcházela zasvěcení 13. května 1982 a 16. října 1983.) Významu zasvěcení a jeho konkrétnímu dopadu v životě věřících a církve je věnována encyklika Redemptoris Mater z 25. března 1987.

K naplnění prosby P. Marie bylo zapotřebí takřka půl století. Můžeme se domnívat, že to snad byl vrtoch Lucie a jejího zpovědníka? Skutečnost, že otázce zasvěcení věnovali nakonec takovou pozornost samotní papežové, svědčí, že svou žádostí vyslovenou v soukromém zjevení, tlumočí Panna Maria Boží vůli, aby se touto cestou vrátil Boží lid i celý svět do jednoho ovčince, do náruče Boží lásky.

Matce Boží zde nešlo o nějakou formalitu. Svou žádostí předešla II. Vatikánský koncil v jeho nejpodstatnějším výsledku: v požadavku, aby o svátost usiloval všechen lid Boží a aby se překonala dualita mezi životem ve světě a životem zasvěceným. Zasvěcení všech znamená právě ono nastoupení cesty “posvěcením světskosti” (Kodex Kanonického práva).

Toto všeobecné zasvěcení tedy nepředstavuje konec, ale začátek cesty. Lid Boží má zůstat ve světě, ale obrátit se celou svou duší a celým svým srdcem k Bohu skrze Marii. Cestou k tomu je “mariánská životní forma”, kterou nabídl již dávno sv. Ludvík M. Grignion, kterou znovu zdůraznil sv. M. Kolbe a k níž nás vytrvale vybízejí poselství Královny Míru: opravdové vnitřní obrácení k trvalému životu modlitby a odříkání. Svým úsilím o svatost a svým příkladem prožití a prožívané Radostné zvěsti mají působit i na skrze Neposkrvněné Mariino Srdce, aby i on se vymanil z područí Zlého.

V zasvěcení, které po opětovných korekturách provedla hlava církve, se spojuje jak teologická hlava církve, tak lidová vroucí zbožnost. Sv. otec hovoří jménem celé církve, ale každému ponechává prostor pro jeho osobní “fiat”.

“Požehnány at’ jsou tedy všechny duše, které uposlechnou výzvy věčné lásky. Požehnání buďtež ti, kteří den po dni s neumdlévající velkorysostí přijímají tvou výzvu, ó, Matko, abychom činili to, co říká tvůj Ježíš (Jan 2,5).

(Ze zásvětné modlitby Jana Pavla II.)

Vést o tom ještě dnes spory je již jen politováníhodným anachronismem.

Prameny:

Banaszak, M.: Historia Kosciola Katolickiego, 3. ATK Varšava 1989

Laurentin, R.: Návrat k Bohu s Pannou Marií, Signum unitatis 1993

Grignion, L. M.: Tajemství Mariino, Olomouc 1993

Scheffczyk, L.: Maria im Glauben der Kirche, Wien 1980

Anno santo. Supplemento a Famiglia Cristiana 22/1984 s. 76n.

Lubomír Štula

Věřím, že láska zvítězí

Kardinál Kucharič, chorvatský primas, odmítl v rozhovoru s vídeňským listem “Kirchenzeitung” nenávisť a touhu po pomstě v souvislosti s nynějšími boji. “Na začátku války jsem řekl a vícekrát opakoval: Rozboří-li můj nepřítel můj dům, já budu jeho dům hájit. Rozboří-li můj chrám, já budu jeho ochraňovat. Zabije-li mého otce, já budu jeho otce chránit.”

Samozřejmě nemůže církev žádnému národu upírat právo na sebeobranu. Tato obrana však musí zůstat v mezích morálky. Násilí bylo na obou stranách, ale vlivem církve bylo na chorvatské straně méně násilí, šlo o jednotlivé případy. Jako “systematické násilí” označil primas “etnické čistky”: “V Srby okupovaných územích nesmí zůstat žádný Chorvat, žádný muslim,

žádný Maďar.”

“Srbové říkají, že mají právo se bránit. Ale válka je v Chorvatsku a ne v Srbsku. V Srbsku nebyl rozbořen jediný dům.” Srbští politici sledovali od počátku plán “uskutečnit na Balkáně Velkosrbsko”. I na Jugoslávii se dívali jako na Velkosrbsko.

Demokracie tuto Jugoslávii rozrušila. Teď chtějí tito srbští politici “okupovat všechna území, kde žijí Srbové. To není náboženská válka. To není válka mezi katolíky a pravoslavnými. To je válka s politickým cílem,” řekl Kucharič.

V Bosně ovšem měla tato válka i náboženské důsledky. “Zničení katolické církve v Bosně má pro agresora kulturní význam. Každý národ má svou kulturu, své dějiny, své památky. Proto se musí vyhladit všechny stopy toho národa - tedy také kostely, církve.”

Jak kardinál vyzvedl, křesťané musí respektovat Boží přikázání. Ježíš přikázal modlit se za nepřátele a žehnat jim. Kucharič: “Máme se modlit také za naše nepřátele, aby se obrátili. Bůh chce spasit všechny... Je lépe trpět bezpráví než bezpráví činit. Já věřím, že láska zvítězí.”

(Kathpress)

Křížová cesta. - Toť opravdu silná a plodná pobožnost! Kéž si zvykneš opakovat si těchto čtrnáct bodů utrpení a smrti našeho Pána každý pátek. - Ujišťuji tě, že ti to dodá sílu pro celý týden.

Josemaría Escrivá de Balaguer

“Kuráti” sněmovali

Počátkem února se sešli už popáté na své mezinárodní konferenci ve švédském Stockholmu vojenští kněží křesťanských církví Evropy a Severní Ameriky. Katolický arcibiskup duchovní služby vojáků v Itálii mons. Giovanni Marra řekl ve svém vystoupení, že “zásada nevměšování do vnitřních záležitostí jiných států skončila jednou provždy. Když jsou porušována práva člověka, mezinárodní společenství má právo intervence. Zásada nevměšování musí ustoupit zásadě obrany základních práv každého člověka...”

Matka Tereza napomíná

Nositelka Nobelovy ceny míru Matka Tereza se účastnila 3. února snídaně v Bílém domě. Před prezidentem Clintonem, jeho ženou a jeho spolupracovníky a hosty z řad diplomatických kruhů tato řeholnice řekla doslova: “Nezabíjejte, prosím, nenarozené děti, dejte je mně! Největším ohrožením míru jsou dnes interrupce. Jestli totiž dovolujeme, aby matka zabíjela vlastní dítě, jak můžeme prosit jiné, aby se navzájem nezabíjeli?”

Prezident Clinton je znám jako stoupenec liberálního potratového zákona.

Gosc niedzielny 20.2.

Volání o pomoc z Jugoslávie

Autor tohoto dopisu působí ve Slavonském Brodu a byl znám ještě za totality jako velký přítel naší církve a našeho národa. Tím spíše by neměla jeho prosba zůstat oslyšena:

V době totality jsme Vám zasílali “Ilustrovanou Bibli pro mládež”.

Je Vám známo, že naši vlast Chorvatsko a Bosnu a Hercegovinu velmi těžce zasáhla agresivní válka. V samém Slavonském Brodu se nachází 16 tisíc uprchlíků. Na našem hřbitově je pohřbeno přes 500 obětí sedmiměsíčního ostřelování a bombardování. Mezi nimi je 240 civilistů a 35 dětí. Válkou lid silně strádá, a tak Vás lidé prosí naléhavě o pomoc.

My jsme prokazovali solidaritu s Vámi, i když to bylo nebezpečné pro Vás i pro nás. Teď jsme v situaci, ve které prosíme o Vaši pomoc.

Válka přinesla velkou drahotu (např. na dva páry dětských bot musí dělník pracovat celý měsíc). Nejvíce jsou však postiženi starci a děti, zejména novorozeňata. Aby mohla jedna rodina

nakoupit 30 plen, musí vydat celý měsíční plat. A z čeho pak má celý měsíc žít?

Víme, že ani Vám není lehké, ale vždy chudí pomáhali chudým. Pěkně Vás prosíme, pokud nám můžete ve jméno Ježíšově darovat jednu, dvě, tři pleny, 1 m úpletu či jiné látky pro děti z Chorvatska, Bosny a Hercegoviny, abychom jim mohli ušít košílky. Dále prosíme o jeden litr oleje nebo kilogram cukru pro starce, uprchlíky a sociálně ohrožené. Vše můžete zaslat na adresu:

Děkanský úřad Beroun
Farní charita Beroun
Seydlovo nám. 24
267 00 Beroun
tel. 0311-219634;
nebo přispět na účet číslo
12634-131/0100 KB Beroun

Uvedená farnost bratrsky spolupracuje s farností ve Slavonském Brodě, které zasílá pomoc pro novorozeňata i do jiných farností v Chorvatsku a Bosně a Hercegovině.

Za několik týdnů otevíráme ve Slav. Brodu lidovou kuchyň, neboť mnozí staří a nemocní si uvařit nemohou a většina lidí nemá ani co, ani čím uvařit ten nejskrovnější oběd. Pro tuto kuchyň potřebujeme základní prostředky: olej, mouku, cukr, zeleninu a alespoň občas trochu masa.

Ať Vám Pán vše stokrát navrátí a zvláště ať Vám zachová největší dar - dar míru, který neumíme správně ocenit, až když ho ztratíme, když nás navštíví válečné hrůzy.

Upřímně si Vás vážíme a srdečně zdravíme. Zasílám z celého srdce kněžské požehnání. Vám, celé Vaší rodině a celé Vaší obci.

Za farnost Ducha svatého a rodinné centrum
Marko Majstorovič,
kněz a vedoucí rodinného centra.

Focolarini v Rumunsku pro Bosnu

Ve všech deseti katolických kostelích rumunského hlavního města Bukurešti se objevily ohlášky o sbírce léků, potravin a šatstva pro země bývalé Jugoslávie, zvláště pro Bosnu. Akci zorganizovala mládež z hnutí Focolare. První transporty s pomocí vyrazí ještě v měsíci březnu.

Litevští biskupové proti násilí

Katoličtí biskupové Litevské republiky napsali otevřený dopis prezidentu a předsedovi parlamentu, v němž vyjadřují své znepokojení nad rostoucí zločinností v zemi.

Hlavní vinu kladou televizním filmům propagujícím násilí a neúctu před zákonem.

Iniciativa seminaristů

Před čtyřmi lety byla v semináři v Mount Saint Mary (USA) založena společnost, která šíří poselství o posvátnosti života v 75 zemích. Ovlivňuje tak několik tisíc budoucích kněží.

Společnost se jmenuje Seminarists for Life International (SFLI). S nápadem na její založení přišel známý benediktin P. Paul Marx OSB. Slíbil, že jeho organizace Human Life International bude finančně i radou podporovat nově vzniklý čtvrtletník "The Newsletter", který vydává SFLI a je za něj plně zodpovědná. Účel organizace i čtvrtletníku je vzdělávat a spojovat seminaristy, kteří mají zájem na obraně důstojnosti lidského života od narození po přirozenou smrt podle učení katolické církve.

Novým prezidentem organizace je Mark Reilly, seminarista studující v Corpus Christi. Mark vysvětluje, že Newsletter je pro mnoho seminaristů jedním z mála přístupných zdrojů informací o této problematice.

To se týká zvláště Třetího světa. Zvláště aktivní jsou seminaristé na Filipínách. Noel

Gastones napsal, že jeho zájem o protiinterrupční aktivitu se probudil, když jeho sestřenice podstoupila interrupci.

Mark zdůrazňuje důležitost podchycení zájmu budoucích kněží již v počátku jejich formace. SFLI je podporována také rektory seminářů. Například P. Douglas Mwija ze St. Joseph's Meru Seminary (Kenya) napsal: "Vaše práce je velmi prospěšná, ať Bůh žehná vašemu apoštolátu... Zpřístupníme vaše materiály všem studentům... Pamatuji se na vás při naší denní mši svaté a při modlitbách."

P. Charles Zaroni, rektor v Sant Charles House of Studies v New Yorku je také nakloněn SFLI. Napsal: "Protože Clintonova administrativa je úplně pro zpřístupnění interrupcí, musíme tvrději pracovat na naší úrovni a dělat vše pro záchranu života."

SFLI má mnoho kontaktů, které využívá i Human Life International ke svému poslání.

Podle HLI Reports zpracoval P. K. Dachovský

V Kyjevě české bohoslužby

V římskokatolickém chrámu sv. Alexandra v Kyjevě se slouží též česká mše svatá. Podle zprávy vatikánského listu L'Osservatore Romano jsou tam konány bohoslužby v ukrajinštině, polštině, ruštině, angličtině a také v češtině. Oficiální vatikánský orgán připomíná, že katolická církev latinského ritu prožívá v současné době na Ukrajině svůj rozkvět.

Olympijský ritus pohanským obřadem?

Biskupové norské evangelické luteránské církve v dopise Mezinárodnímu olympijskému výboru kritizovali olympijský rituál u příležitosti zimních olympijských her v Lillehammeru. Dle jejich názoru se jedná o hřích proti prvnímu Božímú přikázání, neboť při tomto obřadu byli vzýváni pohanští bohové starého Řecka Zeus a Apollo.

Mravní zákon stále platí

Londýn - Katolíci by měli přestat s malichernou kritikou a podrýváním učitelského úřadu církve a konečně by měli mluvit jedním hlasem. To je výsledek londýnské konference o novém katechismu a nejnovější papežové encyklice "Veritatis splendor". "Žijeme v době permanentní kritiky a neustálého podkopávání všech dokumentů Svatého stolce," řekl duchovní M. Wrenn z New Yorku, poradce tamního kardinála Johna O'Connora, "jako by byly určeny za předmět debat nebo vědeckých diskusí. Spíše by katolíci měli mít právo na nezkreslenou podobu své víry, bez ohledu na to, co říkají ti, kde se na ni dívají brýlemi věci, ideologie nebo hereze." Kdo to nemůže akceptovat, měl by se ve vsí počestnosti přiklonit k jiným proudům. Teolog P. Bristow míní, že by dnes převládlo pojetí morální nezávaznosti a osobního přesvědčení. Doslova řekl: "Skutečná morální krize dneška spočívá v tom, že mnozí už vůbec nevěří v existenci objektivní pravdy." Papež vůbec nepopírá, že to není snadné, dodržovat mravní zákon. Ale Sv. otec učí, že jsou skutky, které budou vždycky zlé, bez ohledu na úmysl nebo okolnosti, za nichž jsou spáchány. "Když by např. katolík někdo žádal, aby zabil člověka nebo rozbil manželství, protože tím zachrání život tisíce vězňů, nesmí to udělat."

Ze světa...

* V zajetí v Afganistánu je nadále drženo kolem 300 ruských vojáků.

* Počet nezaměstnaných v Německu je zatím nejvyšší od druhé světové války. Bez práce zůstává více než 4 milióny osob.

* Tak zvaný Parlament dětí a mládeže Polska a Ukrajiny se sešel v Osvětimi na místě bývalého koncentračního tábora. V dopise Evropskému parlamentu ve Štrasburku obvinili evropské politiky z lhostejnosti vůči utrpení dětí zejména na Balkáně.

* Vědecký pracovník Akademie katolické teologie ve Varšavě dr. Stanislav Krajski představil na přednášce ve Štětíně svou právě vydanou knihu o “Zednářství v Polsku 1993”. Autor je poradcem polské biskupské konference a ministerstva školství v otázkách výuky filozofie. Kniha vyšla s podporou polských biskupů. Autor analyzuje působení hnutí New Age a zednářských lóží, které uplatňují stále větší vliv v polském politickém životě. Podle Krajského vydávají polští zednáři oficiálně svůj list a ovládají především levicovou politickou scénu.

* Z Číny bylo vypovězeno pět cizinců pro “ilegální náboženskou činnost. Amnesty international už před týdnem hlásila jejich zatčení.

* Podle zprávy Amnesty international je dnes Turecko nejnebezpečnějším státem pro novináře. Hovoří se o “cenzuře kulkou pušky”. V r. 1993 bylo zabito 18 novinářů.

* Pařížská církevní informační služba “Eglises d’Asie” přináší zprávu o poklesu seminaristů také v Koreji, která měla dosud nejsilnější přírůstek kněžských povolání. Letos se přihlásilo jen 288 kandidátů, ačkoliv v seminářích je 360 míst. “Proste tedy Pána žní...”

* Uprchlíci, vysídlenci a zahraniční dělníci v Německu jsou podle zprávy Svazu německé charity zvláště postiženi chudobou. 42 % uprchlíků se může prokázat doklady o vyšším vzdělání. Zástupci Charity volají po zlepšení jejich ubytovací situace.

* V Iránu vstoupil v platnost nový předpis, podle kterého každý obchod, který patří nemuslimovi, musí být označen zvláštní standardní vývěskou “náboženská menšina”. Na dveřích nebo nad pultem musí být vyvěšeno zvláštní povolení k provozu s rudým razítkem “náboženská menšina”. Naše starší generace si ještě pamatuje na povinné označení Židů za hitlerovského nacismu. “Nic nového pod sluncem” - bohužel...

O Turzovce

“Prečo by sme si neuctili miesto, kde sa ľudia modlia, chvália Boha? Ved' máme pútne miesta, kde sa Panna Mária nezjavila a sú tam nevšedné obrátenia. Taká je napr. naša Levoča! Keď sa tam ľudia chovajú slušne a dobre im tam padne chváliť Boha, uctiť si Jeho Matku, prečo brániť?”

kardinál J. Ch. Korec

Stres učitelů

Rakouský Svaz katolických rodin uveřejnil studii o stresu učitelů. Výsledky studie o masivním přetížení učitelů zrcadlí selhání rodinné politiky, prohlásil předseda Svazu. Učitelé - ale i žáci sami a rodiče - jsou obětmi struktur nepřátelských rodině. Musí totiž pykat za to, že stále více rodičů přesouvá výchovu na školu. I poruchy v chování žáků jsou voláním o pomoc - o větší rodičovskou lásku a péči.

“Jak ale mají rodiče své děti vychovávat, když děti stráví celý den ve školce, v jeslích nebo ve škole? Svět práce, který pro to nemá pochopení, byty, které se mohou zaplatit jen ze dvou platů, společnost, pro kterou výchova a rodina nepředstavuje žádnou hodnotu - to jsou ty pravé příčiny přetížení učitelů.”

Boží vůle

Bůh je všemohoucí a jeho vůli nemůže stát nic v cestě. A přece nás Pán Ježíš naučil modlitbu, v níž prosíme nebeského Otce, aby se uskutečnila jeho vůle. Bůh nás totiž obdařil velikým darem, který nás činí jemu podobnými, a to je naše svobodná vůle. Nikdy nás k ničemu nenutí, ale přeje si, abychom svobodně uváděli svou vlastní vůli do souladu s jeho vůlí. Modlíme-li se, aby se stala Boží vůle, spojujeme svou vůli s Boží vůlí a vyjadřujeme svou připravenost podílet se na jejím uskutečnění. Je to pro nás velké vyznamenání, že se takto můžeme spojit se svým nebeským Otcem, který nám nabízí možnost spolupracovat s ním na uskutečnění jeho vůle.

Je-li tato naše ochota opravdová, přijmeme z jeho ruky i všechno to, co sami nemůžeme ovlivnit a co On nám posílá, i když nám to není právě příjemné. Chceme přece, aby se stala jeho vůle. On sám nejlépe ví, že to pro nás není lehké. Zkusil to sám jako Bůh a Člověk v zahradě Getsemanské. On sám nejlépe ví, kolik uneseme. Zkusil to, když vlekl břemeno kříže a padal pod jeho tíží.

Dáme-li přednost jiné vůli nebo své vůli, jeho vůle se uskuteční i bez nás. Ale pak bude bez nás i jeho království.

Václav Drvota

Největší katastrofa, kterou jsem viděla

“V našem městě umírá denně hladem 30 dětí. Ani za peníze se potraviny nedají sehnat. V nemocnicích umírají lidé, protože není léků. Tato válka je obrovský skandál!” Biskup Jose de Queiros Alves z jihoangolského města Menogue zažil válku na vlastní kůži. Devět měsíců bylo jeho město ostřelováno oběma válčícími stranami - vládní MPLA a povstaleckou UNITA. Od září zbraně v Menogue mlčí. Vládní strana město ovládá, je však obklíčeno povstalci a obklopeno věncem min. Pozemní cestou je tato provinční metropole s 80.000 obyvateli naprosto nedosažitelná, je zcela izolována. Pro biskupa de Quieros byla úkolem církve “potravinová pastore”.

Vzdušný most katolické Charity Nejenom v Menogue umíraly hladem tisíce lidí. Od obnovení bojů před rokem zemřelo na následky války nebo hladem přes 250.000 Angolanů. V této strašné válce si válčící strany rozdělily zemi: tzv. “prozápadni” UNITA ovládá 70 % území. MPLA vládne na velkém úseku pobřeží a v několika městech obklíčených UNITOU. Hospodářství země je takřka úplně zničené, asi 60 % Angolanů potřebuje pomoc zvenčí.

Biskup de Quieros nezůstal se svou myšlenkou v církvi sám. Letecký most Charity přináší potraviny a jiný pomocný materiál do 11 měst, které nejsou po zemi dosažitelné. Doposud se podařilo dopravit více než 2.000 tun. Materiál i lety jsou financovány evropskými svazy katolické Charity. Organizace a rozdělování je v rukou domorodých spolupracovníků. Biskupské domy slouží jako skladiště.

Kněží a sestry rozvázejí pomoc k výdejním centrům. Sestra Alžběta pochází z Francie a je už 32 let v Huambo. Právě tak dlouho, jako v Angole řádí válka, utrpení a hlad. Avšak i ta je nynější situací šokována: “To je nejhorší katastrofa, kterou jsem viděla.” Huambo bylo jako bývalý opěrný bod vůdce UNITA Savimbiho obzvlášť tvrdě bombardováno. Je takřka zničené. Napalmové bomby a 1.500 granátů denně stálo životy mnoha obyvatel. Ti, co přežili, vyhladovělí se plouží zříceninami. Vyhublé děti si hrají mezi rozstřílenými tanky. Už rok nefunguje zásobování vodou a elektřinou. V nemocnici, kde sestra Alžběta pracuje, nebylo někdy možno dělat nic jiného než pohřbívat mrtvé. Od začátku leteckého mostu se situace o něco zlepšila. “Teď už jsou aspoň pravidelné obědy a léky.”

Nejhanebnější zbraní v angolské občanské válce jsou miny, nášlapné miny, které leží zahrabány po celé zemi. Ve městech jako Huambo nebo Kuito je na ulicích vidět více dětí s amputovanými nohama než zdravých. “Každý ví,” říká sestra Alžběta, “že pole jsou podminována. Ale hlad žene mnoho lidí stále ven a nezřídka do smrti.” Většina polí však už nebyla v minulém roce obdělána.

Na trhu vysoké ceny za krysy

Poslední zásoby osiva a dobytka jsou dávno vyčerpány. Kuře stojí někdy polovinu měsíčního platu dělníka. Krysy se na trhu prodávají za vysoké ceny. Inlace okolo 1200 % urychluje masové zbídačení.

Národ chce jenom jedno jedině: mír!

Přitom Angola nebyla chudou zemí. Má bohaté zásoby ropy a diamantů. Avšak právě tyto suroviny jsou příčinou sporů obou válčících stran. Většina Angolanů chce jen jedno jedině: mír. Přes nová vyjednávání obou válčících stran v Abidjanu na Pobřeží slonoviny nerýsuje se žádné

diplomatické řešení.

Letecký most angolských Charit je vedle Světového vyživovacího programu OSN nejdůležitější zásobovací nadějí obyvatelstva. Dosud se pomoc dostala až k 600.000 lidí v různých částech země. "Potravinová pastorec" angolské církve je pro mnohé z nich záchranným stéblem...

(Kathpress)

Karel Orlita

Mé Paní

Neumím jinak

než na Tebe čekat

Víš

že bílé spřežení nevěstu vozí

Žiji jak říkáš

Maria

jak přeješ si

růže Ti přináším

a bídu

a nepokoj

skládám v tvá ramena.

Z domova...

* Osmého března uplynulo 50 let od vraždy 3800 českých Židů v plynových komorách v Osvětimi.

* Vzpomínkový akt k 1100. výročí úmrtí velkomoravského knížete Svatopluka se konal 12. března v Mikulčicích.

*"Naše země nemůže žít bez víry,
stejně jako bez světla slunce.
My křesťané jsme nadějí národa,
musíme hořet, zapálit láskou.
Nestačí na tmu jen nadávat,
je třeba zapálit aspoň malé světlo."
kardinál František Tomášek*

P. André Ravier: Tělo sv. Bernadetty

(Zpracováno podle dokumentů z archivu kláštera sv. Gildarda, diecéze a města Nevers.)

Byla křehkého zdraví. Kromě astma trpěla tuberkulózou plic a tuberkulózním tumorem na pravém kolenu.

Zemřela 16. dubna 1879 v 15,15 hodin. Bylo jí 35 let. Tělo bylo uloženo do dvojité rakve olovené a dubové, zapečetěno a podepsáno svědky včetně policejního insp. Devraine a dvou policistů Sageta a Moyena a pohřbeno na pozemku kláštera v kapli sv. Josefa do hrobky.

První exhumace a identifikace těla (22. září 1909) bylo zapotřebí jako dalšího kroku k jejímu svatořečení. Před neverským biskupem a církevním tribunálem skládali svědci na Písmo svaté přísahu, že budou vypovídat pravdu: abbé Perrau, matka představená a její zástupkyně, lékaři dr. Jourdan a dr. David, kameníci a tesaři. Byl přítomen i starosta a jeho zástupce. Rakev byla přenesena do místnosti k tomu připravené. Po odstranění víka se objevilo tělo Bernadetty ve stavu dokonalé zchovalosti. Zpráva chirurga a lékaře pod přísahou:

"Nebylo cítit vůbec žádný zápach. Hábit byl vlhký. Hlava byla nakloněna k levé straně, tvář

neživě bílá. Kůže přilínala ke svalům a svaly ke kostem. Oční důlky byly zakryty víčky. Obočí bylo naplocho na kůži a přilepeno k nadočním obloukům. Řasy pravého víčka byly přilepeny ke kůži. Nos rozevřený a scvrklý. Ústa nepatrně otevřena, zuby stále na místě. Ruce, na prsou sepnuté, perfektně zachovalé, taktéž nehty. Ruce držely rezavějící růženec. Nohy taktéž byly scvrklé, nehty nedotčené. Celé tělo bylo pevné a napnuté v každém údu. Krátce ustřižené vlasy byly přilepené k hlavě a stále ještě držely. Uši dokonale zachovalé. Žaludek zapadlý a napnutý jako ostatní tělo. Pravé koleno větší. Žebra vyčnívala stejně jako svaly na údech. Spodní části těla nepatrně zčernaly, snad následkem uhlíku (karbonu), jehož bylo nalezeno v rakvi velké množství.

Tělo bylo umyto a přeneseno do nové rakve. Působením vzduchu však začalo tmavnout. Dvojitá rakev byla opatřena sedmi pečeti.

Druhá exhumace a identifikace těla (3. dubna 1919) byla provedena až tohoto data po ukončení války, kvůli které bylo svatořečení odloženo, a bylo třeba nové identifikace těla. Vše proběhlo stejně jako při první exhumaci. Po průzkumu těla napsali lékaři v oddělených pokojích úřední zprávu. Obě zprávy se dokonale shodovaly a rovněž tak se zprávami obou lékařů z r. 1909. Druhou identifikaci provedl dr. Talon a dr. Comte, který ve zprávě mj. uvádí:

“Když byla rakev otevřena, bylo tělo zcela nedotčeno a bez jakéhokoliv zápachu. Tělo je prakticky mumifikováno, pokryto skvrnkami plísně a zcela zřetelnou vrstvou solí, které vypadají na soli kalciové. Kostra je kompletní a bylo možné přenést tělo bez obtíží na stůl. Kůže na některých místech zmizela, ale na většině těla dosud je. Některé z žil jsou stále viditelné.”

Třetí identifikace těla (18. dubna 1925). K prohlášení za blahoslavenou bylo zapotřebí třetí exhumace, aby se mohly odebrat relikvie pro Řím, Lurdy a domy řádu. Lékaři byli znovu dr. Talon a dr. Comte, který jako chirurg měl odebrat relikvie. Přítomen byl policejní komisař Mabilie a za městskou radu Leon Bruneton. Ze zprávy dr. Comta:

“Na žádost neverského biskupa jsem vyňal zadní část 5. a 6. žebra jako relikvie. Povšiml jsem si, že tam něco klade odpor, pevná masa v hrudníku, což byla játra pokrytá bránicí. Vyňal jsem též kousek bránice a jater pod ní jako relikvie a mohu potvrdit, že tento orgán je v pozoruhodném stavu zachovalosti. Vyňal jsem též dvě kolenní česky (patella), ke kterým kůže přilínala. Byly pokryty kalciovou hmotou. Vyňal jsem též částičky stehenních svalů, rovněž velmi zachovalých, bez jakýchkoliv známek rozkladu. Z této prohlídky činím uzávěr, že tělo ctih. Bernadetty je neporušeno, skelet je kompletní. Svalstvo atrofovalo (svrasklo se), ale zachovalé je dobře, pouze kůže, která se scvrkla, utrpěla v rakvi vlhkem, jak se zdá. Nabrala šedavý odstín a je pokryta skvrnkami plísně a dosti značným množstvím krystalů a kalciových solí, ale tělo nejeví známky hniloby ani mrtvolného rozkladu přesto, že by se to očekávalo a bylo normální po tak dlouhé době v hrobce, zapuštěné v zemi.”

V Bulletinu sdružení lékařů z Notre-Dame v Lurdech píše dr. Comte:

“Chtěl jsem otevřít k vyjmutí žeber coby relikvií levou stranu hrudníku a pak vyňat srdce, které určitě zůstalo zachovalé. Matka představená však si přála, aby srdce svaté Bernadetty zůstalo pohromadě s tělem. To, co mě však nejvíc udivilo, byl stav perfektní zachovalosti kostry, vláknité tkáně svalstva (stále pružná a pevná), šlach, vaziva i kůže a nadto vše ten zcela neočekávaný stav jater po 45 letech. Myslel bych, že tento měkký a k rozpadu inklinující orgán se rozloží velice rychle nebo ztuhne do vápenité konsistence. Avšak když byla játra naříznuta, byla měkká a konsistence téměř normální. Upozornil jsem na to všechny přítomné a poznamenal jsem, že tohle nevypadá na přirozený jev.”

Tělo bylo v novém hábitu uloženo do relikviáře a přeneseno ze sálu novicek do kaple kláštera sv. Gildarda, kde je vystaveno k uctění dodnes.

V kovu okolo rakve jsou vyryta slova Panny Marie. Na té části směrem k poutníkům čteme: “Neslibuji Vám, že budete šťastni v tomto světě, ale na onom” (pozn. překl.)

Z nepatrného, křehkého těla, jež se zdá být ponořeno v Bohu, vyzařuje nebeský mír a klid, který se dotkne každého v té nejnějnější části. Připomene nám, že Bůh je Láska a že nás nikdy

nepřestane volat k přechodu ze tmy hříchu do svého podivuhodného Světla.
(přeložila B. Pilátová, MKH)

Malý slovník “Nového věku”

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace hnutí Nového věku (New Age), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

Iniciace

(z lat. inire = vstoupit, iniciium = začátek) je vstupní obřad, jímž je nový příslušník */ esoterického společenství (neofyt) zasvěcen do tajemství společenství, což pro něho znamená změnu jeho postavení a často i změnu jména. Iniciace u pohanských národů je obřad, jímž příslušník kmene je převeden ze stavu dětství mezi dospělé. Tento obřad je spojen často s krutými sadistickými zkouškami a strádáním, které mohou vést k trvalému onemocnění i smrti. Součástí iniciačních obřadů */šamanů jsou stavy */tranzu a zážitků z narození, smrti a osobních setkání s démony, kteří šamanovi předávají moc nad nemocemi a životem. Iniciační obřady jsou součástí přijímání nových členů zednářských lóží, kde jsou odstupňovány podle hodnoty, kterou bude neofyt zastávat. Iniciaci v orientálních náboženstvích provádí mistr (*/guru) a i zde se setkáváme se stupňovitou iniciací, která zpravidla činí pak neofyta trvale závislým na svém guru. Mnozí lidé vidí v této závislosti uspokojení své potřeby po akceptaci (být někým přijímán), po uznání a vymanění ze sebe sama. Prakticky všechna novodobá esoterická náboženství praktikují iniciační obřady. Ty bývají spojovány s přijetím nového jména a symbolů, jako jsou zobrazení Mistrů nebo duchů (mala = řetěz s obrazem Mistra). Pro */antroposofy je iniciace uvedením do mystérií a uvědoměním si “smyslů astrálního těla”, které umožňují “kontakt s nadmyslným světem”. */Teosofové odvozují svou iniciaci od údajně “pětistupňové iniciace Ježíše Krista” a tvrdí, že tímto obřadem získává člověk “čtvrtou dimenzi” a vstupuje do sfér vlivu “vyšších nauk a energií”. Zvláště kruté jsou iniciace v lóžích */satanistů. Iniciací vzniká u člověka zpravidla závislost, kterou není schopen vlastními silami překonat.

Nevynechávej návštěvy svatostánku. - Po svých obvyklých modlitbách řekni Ježíši přítomnému ve svatostánku vše o svých denních starostech. - A on ti dá světlo a odvahu pro tvůj život křesťana.

Josemaria Escrivá de Balaguer

Jestliže už nevěříš v Boha, v kterého jsi kdysi věřil, je to následek toho, že ve tvé víře není něco v pořádku. Proto se musíš snažit vzdělávat se v náboženství.

Lev Nikolajevič Tolstoj

(1822-1857)

Jaroslav Olšava

Křížová cesta

Když jsem působil v pohraničí, podnikal jsem během letních prázdnin s ministranty dva nebo tři výlety po české vlasti. Byla to odměna za jejich píli a slušnost. Jednou jsme přijeli do skalní krajiny v Adršpachu. Právě tam bylo na parkovišti tolik autobusů, že jsme změnili plán a zamířili do protějšího lesa, z jehož zelených vrcholků vyčnívaly sloupy a věže pískovcových skal. Při vystupování vzhůru narazili jsme na křížovou cestu. Do kamenných stěn byly vydlabány hluboké rány a dovnitř zavěšeny litinové obrazy. Šli jsme zvolna tou cestou, kudy vodil duchovní pastýř své stádečko. Muselo to působit dojímavě. Někde byly vysekány schody a jinde ještě obstojně drželo dřevěné zábradlí. Po krkolomné pěšině jsme se dostali na vrchol, kde na skalní

rovině stál železný kříž v kamenném podstavci. V postní době bývá ještě sníh. Účastníci pobožnosti přinášeli s písní a modlitbami i značnou obět' a tak se blížeji přimkli k svému Spasiteli.

Všechny je ze staletých hnízd vyhnala těžko omluvitelná pomstychtivost.

V mém rodném kostele jsou rozvěšeny velké plastické obrazy, vytvořené ve dřevě sochařem Františkem Bílkem. Píseň Lide můj, slyš nárek Pána svého... znali jsme z paměti. Dokonce i text, který pan farář četl z brožurky z roku 1909. Náš klukovský program pro postní dobu na nedělní odpoledne byl každý rok zajištěn. Nevím, zda dnešní děti by taky tak rády běžely před druhou hodinou odpolední na křížovou cestu. Televize má na děti vliv.

Tvůrci obrazů křížové cesty mají stejně jako betlémáři jedinečnou možnost k rozvinutí umělecké představivosti a dovednosti. V jedné kapli v pohraničí, kam jsem dojížděl, měli starobylé obrazy malované na skle. Hotový umělecký poklad nesmírné ceny. Nyní museli obrazy odnést do úkrytu před zloději. Známa je křížová cesta na Hostýně a v některém kraji ještě vzdorují zubu času a vandalům památné kapličky křížové cesty. Jaký to byl před námi věřící a zbožný lid!

Před mnoha roky zavítala do farního kostela v pohraničí skupina filmových herců. Pan Bohuš Záhorský se oddělil od ostatních a šel sám od prvního zastavení k poslednímu, před každým obrazem se poklonil a pozorně ta velká plátna sledoval. Jindy přišel do kostela vedoucí pionýrského tábora s houfem kluků. Po prohlídce taky on šel od obrazu k dalšímu a vysvětloval vše žákům ateistické školy. A ti kluci pozorně naslouchali.

Dělej co dělej, kříži se nevyhneš. Jestliže se vcítíš do utrpení Páně, potom snadněji vytlačíš ze srdce tupou lhostejnost, uvědomíš si, že příčinou Ježíšových muk byly tvoje ničemnosti, spadne s tebe maska pokrytce a půjdeš rád ke svátosti smíření prosit za odpuštění. Magický svit televizní obrazovky zotročuje, obrazy křížové cesty osvobozují. Jak si vyřeší toto dilema v postní době katolické rodiny?